

Ambisjonsløst kultband

De Musikalske Dvergene er 35 år. Litt av en overlevelsessevne for et band med «medfødt lav trynefaktor» og norsk rocks laveste ambisjonsnivå!

Dere startet med programerklæringen «garantert ambisjonsløs rock». Har dere levd opp til ambisjonen gjennom disse 35 årene, vokalist og låtskriver Helge Grønhaug?

– Ja og nei. Vi har alltid hatt ambisjoner om å gjøre det vi gjør så godt som vi evner. Ambisjonsløsheten har ikke handlet om å slurve, men vi har aldri hatt noen ambisjoner om å imponere oss selv eller andre. Mottoet var egentlig: «Garantert ambisjonsløs rock! Pengene tilbake dersom du blir fornøyd!» Det er på en måte en idiotsikker plan.

Jubileumsalbumet *Go'e busser* er et resultat av at dere ville lage en «peace and love-plate for nøkterne personer». Hva i all verden er det for noe?

– Strengt tatt så er det mest tullprat. Da jeg og min bror, som også spiller i bandet, var i USA i fjor sommer, havnet vi på en festival i California. Det var nesten som en pilegrimsferd å regne. På festivalen var hele spekteret av musikk, fra bluegrass til elektronika. Det var veldig god stemning i konsertteltet. Jeg og brodern drikker ikke engang øl når vi spiller, og brodern er veldig forsiktig. Han turte knapt å trekke pusten inne i teltet, for han skulle jo kjøre. Vi ønsket å beholde noe av den godlynte atmosfæren på den nye platen.

Sterkeste minne fra bandbussen Sølvsneglen?

– Vi har et eget forhold til bandbusser, og har rendyrket mytene rundt dem. Det er min bror som har eid alle bussene. De vekker en viss oppsikt de få gangene de er på veien. Sølvsneglen bråker fælt og det er fryktelig dårlig plass i den, vi får knapt med oss en ukulele. Den er overhodet ikke praktisk. Under lanseringen av den nye platen brukte vi den som salgsbod. Da sto den på Bryggen i Bergen, pyntet med julelys. Den er verdens største og dyreste rekvisitt.

En tilfældighet som har hatt betydning for bandet?

– Det må være at jeg og Bo Grønningsæter gikk på kino for å se *Life of Brian*. Turen fungerte som et gravøl for et annet band, og i kjølvannet av dette oppsto De Musikalske Dvergene.

Hva er bandets unyttige viten?

– Det er helt garantert veldig mye! Men noe av det er at registreringsnummeret til Sølvsneglen, H-10313, er nesten det samme som registreringsnummeret på bilen til Donald Duck, 313.

Musikkstykket alle burde høre?

– *Ripple* av Greatful Dead fra platen *American Beauty*.

Hva var bandets siste anskaffelse av musikalsk duppetitt?

– Tom Harry Halvorsens personlige keyboard-monitor med mikser. Han har alltid holdt på med sånne Petter Smart-pa-



Geriatrisk punk: ...kaller de det selv. Bergensbandet De Musikalske Dvergene feirer sine 35 år med utgivelsen *Go'e busser*. F.v. Erling Hjertnes, Tom Harry Halvorsen, Helge Grønhaug og Willy Korneliussen. Bak rattet på Sølvsneglen: Arne Grønhaug.

tenter som har drevet lydteknikere til vanvidd. Nå har han fått noe med ordentlig lyd som han faktisk kan stille inn. Det gjør livet lettere for mange.

Den beste komplimenten bandet har fått?

– Når publikum står og synger sangene våre av full hals. Og så har noen sagt at vi er «et inkluderende kultband». Det er ganske fint.

Bandets pinligste musikalske øyeblikk?

– Vi har så stor frimodighet at vi ikke en gang legger merke til at vi skjemper oss ut.

Hva er din favoritt-tekststrofe fra egen produksjon?

«Hvis du bærer på en drøm, da bærer du lett.»

marte@musikkultur.no